

Taina fărădelegii și taina evlaviei

7 octombrie 2005

Gili Cârstea

În efortul permanent de a discredita principiile guvernării divine, diavolul nu putea scăpa din vedere subiectul cel mai periculos pentru el, de a cărui înțelegere depinde chiar încheierea mării controversate, și implicit sfârșitul lui. Extrem de puțini oameni, de-a lungul secolelor, au perceput acest punct vital al planului de mântuire, și mai puțini au vorbit despre el. Nu pentru că el nu era evident, sau Dumnezeu nu a fost suficient de explicit. Motivul este acela că Satana a făcut eforturi disperate spre a distorsiona acest adevăr capital, iar rezultatele au fost mai mult decât satisfăcătoare.

Este vorba despre “scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice,” cum îl numește sora White, acela de a locui în fiecare ființă creată. Pavel numește așa ceva “taina evlaviei,” și spune că aceasta este temelia legământului cel veșnic. Hristos Însuși a fost primul exemplar al rasei omenești în care “taina” a fost descoperită, iar sora White explică acest lucru magistral în capitolul “În templul Său” din Hristos, lumina lumii (DA 161).

Deși a reușit să ascundă de ochii omenirii acest adevăr capital aproape două mii de ani, Satana știa bine că nu îl va putea eclipsa la infinit. Știa că va sosi vremea când oamenii vor înțelege și aprecia scopul etern al lui Dumnezeu, lucru care va pune capăt pentru totdeauna capacităților lui de amăgire. De aceea, el și-a luat timp să pregătească cu grijă o schemă magistrală, spre a putea virusa “chiar pe cei aleși.” Ea s-a materializat în ceea ce astăzi se cheamă panteism.

Folosindu-și capacitățile de deghizare la maxim, și folosind persoane cu mare expunere publică, el a propovăduit credința că Dumnezeu locuiește în toată creația, în oameni, în floră și faună, în elementele și legile naturii, în tot ce este viu. Fiind atât de aproape de realitate, această credință falsă a prins ca focul în miriște. Milioane de oameni cred că în fiecare persoană locuiește o “scânteie” divină, o parte de Dumnezeu, iar datoria noastră este să o descoperim, să o cultivăm, spre a putea intra în lumea universală de care aparținem de drept. De aici, mii de tehnici de meditație, de golire de sine, de vizualizări, rugăciuni, exerciții spirituale și alte “fapte” importate direct din panoplia demonică a fărădelegii.

Minciuna aceasta că Dumnezeu locuiește în oricine este extrem de aproape de adevăr, ceea ce o face cu atât mai letală. Satana știa foarte bine cum era el în cer, înainte de

a se răzvrăti, cunoștea la perfecție temelia eternă a universului conform căreia ei, făpturile create, erau un templu al Creatorului. Erau fiii ai Tatălui tocmai prin părtașia cu natura divină pe care o moșteneau la creațiunea lor. Duhul Sfânt locuia în ei și îi făcea părtași de natura lui Dumnezeu, de caracterul și legile Sale. Acum, după rebeliunea lui, înțelegea bine că planul pentru răscumpărarea omului trebuia să abordeze exact acest aspect al separării de natura divină. Observând mielul de jertfă în Eden, apoi cortul întâlnirii iudaic, și-a dat seama imediat că aici va fi bătălia supremă. Imediat a inițiat printre națiunile păgâne învățătura despre temple ca loc al locuinței divine. Așa se face că neamurile aveau temple cu mult înainte de instrucțiunile primite de Moise pe munte.

Creștinii nu au reușit să înțeleagă nici până în ziua de azi că “templul de la Ierusalim” nu era nimic altceva decât o “pildă” pentru Israel și pentru lume despre scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, acela de a locui “în fiecare ființă creată” (DA 161). Dar în acest moment, drumurile se despart. În timp ce panteismul învață că Dumnezeu locuiește în tot ce are viață, Spiritul Profeției se limitează la “de la serafimul luminos și sfânt, până la om.” Și mai este o deosebire monumentală: în timp ce Satana spune că Dumnezeu locuiește în toți oamenii, ca o moștenire de la naștere, Biblia învață că Dumnezeu va reveni doar în oamenii care Îl invită, Îl primesc, apreciază caracterul neprihănirii Sale și au o înțelegere autentică a rolului legii în guvernarea divină. Iar pentru așa ceva este nevoie de cunoaștere, atât a lui Dumnezeu, cât și a Celui pe care L-a trimis El, și care a spus, la prima Lui alocuțiune publică: “Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica” (Ioan 2:19). Și Ioan adaugă: “Dar El le vorbea despre Templul trupului Său” (2:21).

Ce se constată astăzi: “Aleșii,” ca să nu fie amăgiți de panteismul tainei fărădelegii, au renunțat și la taina evlaviei. Ca să fie mai siguri. De teama de a nu fi ispitiți să creadă că în ei locuiește o “scânteie divină,” și astfel să ajungă panteiști, ei anatemizează taina evlaviei, “Hristos în voi,” și o plasează în categoria doctrinelor demonice. Tot ce le rămâne este o casă pustie, care se zbate să mimeze neprihănirea și să imite viața lui Hristos.

Dar casa nu va putea fi menținută mult timp goală. Vine curând vremea când ea va deveni o locuință a oricărei pășări necurate și urâte. Atunci vor vedea toți deslușit diferența dintre taina evlaviei și taina fărădelegii. Este o bătălie pentru templul inimii, templu care nu poate fi gol sub nici o formă.

Cu privire la aceste lucruri, Laodiceea încă nu s-a dezmeticit.